

« Ό,τι επιτρέπει ο Θεός δεν είναι ατυχία είναι δώρο»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο: του Κώστα Μπαλάφα

Η μοναχή Μαρία Μυρτιδιώτισσα (1912-2005) (κατά κόσμο Αικατερίνη ή Κατίγκω) στις Οινούσες της Χίου, γόνος της εφοπλιστικής οικογενείας Δημητρίου Λαιμού και νυμφευμένη, πριν γίνει μοναχή, με τον εφοπλιστή και σπουδαίο άνθρωπο Πανάγο Πατέρα, ήταν άνθρωπος πίστεως, αγάπης, υπομονής και συνεχούς ευχαριστίας και δοξολογίας προς τον Θεόν. Έχασε και τα τρία παιδιά της σε νεαρά ηλικία. Την Ειρήνη, η οποία είχε γίνει νωρίτερα και αυτή μοναχή, την έχασε πρώτη σε ηλικία 21 ετών. Μετά έχασε τον άνδρα της και μετά τ' άλλα δύο παιδιά της, την Καλλιόπη και τον Διαμαντή, που φύγανε από τη ζωή το ένα μετά το άλλο, στα 47 τους χρόνια.

Κάποτε, σε κάποιο δικαστήριο, ο δικηγόρος της εν τη ρύμη του λόγου, για να διαθέσει ευμενώς τον πρόεδρο του δικαστηρίου του είπε· «Η γυναίκα αυτή είχε την

ατυχία να χάσει το μικρότερο παιδί της σε νεαρή ηλικία». Τον διέκοψε τότε και του είπε· «Με συγχωρείτε. Ότι επιτρέπει ο Θεός δεν είναι ατυχία είναι δώρο».

Ό,τι επιτρέπει ο Θεός δεν είναι ατυχία, αλλά είναι δώρο, είναι ευλογία, είναι ανεκτίμητη δωρεά. Ας εμβαθύνουμε και ας αναλύσουμε την περίεργη, εκ πρώτης όψεως, αυτή ιδέα. Ας πάρουμε ένα παράδειγμα από τη φύση.

Τι κάνει το στρείδι για να κατασκευάσει ένα μαργαριτάρι. Στην αρχή πέφτει μέσα στο όστρακό του ένας κόκκος άμμου, κι αυτός ο κόκκος είναι μια δυσκολία που το ερεθίζει, το πονάει, του δημιουργεί ένα φοβερό και αξεπέραστο πρόβλημα. Το στρείδι προσπαθεί να τον βγάλει από τον οργανισμό του, κάνει πολλές προσπάθειες, αλλά δυστυχώς ο κόκκος δεν φεύγει με τίποτα. Τότε το στρείδι αρχίζει και χύνει μία ουσία για ν' απομονώσει τον ενοχλητικό επισκέπτη. Μία ουσία που περιβάλλει από παντού τον κόκκο της άμμου και τον σκεπάζει, έτσι, ώστε ούτε να επιδρά στο στρείδι αλλά εν τέλει ούτε και να φαίνεται. Και έτσι δημιουργείται το μαργαριτάρι. Κάθε καινούργιος κόκκος άμμου, που εισδύει στο εσωτερικού κάποιου στρειδιού, γίνεται αιτία να δημιουργηθεί ένα καινούργιο μαργαριτάρι κι έτσι ν' αυξάνει ο πλούτος και η αξία της αποικίας των στρειδιών.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα προβλήματα που παραχωρεί ο Θεός να έρθουν ή ακόμη δημιουργεί και ο άνθρωπος με άστοχες ενέργειές του. Αν αντί να γογγύζουμε και να διαμαρτυρόμαστε για την ατυχία μας και την αναποδιά, που μας καταδιώκει, κι αν αντί να παραλύουμε, χωρίς να κάνουμε τίποτα, από τον πόνο και τη θλίψη, που μας προκαλούν τα διάφορα ενοχλητικά συμβάντα της ζωής μας, δεχθούμε τα γεγονότα θετικά, σαν ευκαιρίες εκγυμνάσεως και προπονήσεως για να καταστήσουμε τέλειοι και σπουδαίοι αθλητές στο στάδιο της ζωής και στο τέλος να πετύχουμε τα ανεκτίμητα και αφάνταστα σπουδαία έπαθλα, τότε αντιλαμβανόμαστε και στην πράξη ότι, «ό,τι παραχωρεί ο Θεός δεν είναι ατυχία αλλά δώρο». Είναι δώρο που ενεργοποιεί και αναπτύσσει στο έπακρον τις κρυμμένες δυνάμεις του ανθρώπου.

Μα θα πει κάποιος το δώρο είναι οδυνηρό. Ναι είναι οδυνηρό αλλά σωτήριο και απαραίτητο. Αν αναλύσουμε την λέξη προπόνηση θα δούμε ότι έχει πόνο, κόπο, ιδρώτα, κούραση. Κι όμως πόσο αγαπούν κι εκτιμούν τους προπονητές τους οι καλοί αθλητές, πόσο τους υπακούουν και πόσο αναζητούν να βρουν τον καλύτερο, τουτέστιν τον πιο απαιτητικό και άκαμπτο στις απαιτήσεις του! Και όταν τον βρουν και τους προπονήσει οδυνηρά μεν κατάλληλα δε του χρωστούν αιώνια ευγνωμοσύνη. Αν για τα επίγεια αγαθά και τις διακρίσεις δεχόμαστε τόσες θυσίες, για τα ουράνια και αιώνια, γιατί να δυσανασχετούμε;

Συνεπώς εκείνο που πρέπει να κάνουμε, όταν παρουσιαστούν στη ζωή μας αξεπέραστες δυσκολίες και αφάνταστα οδυνηρά γεγονότα, θα πρέπει να ευχαριστήσουμε εκ βαθέων τον Θεό για την δωρεά του αυτή. «Πάντοτε χαίρετε, αδιαλείπτως προσεύχεσθε, εν παντί ευχαριστείτε· τούτο γαρ θέλημα Θεού» λέγει ο

απόστολος Παύλος στην Α΄Θεσ. 5, 17-18.

Και ο ιερός Χρυσόστομος σχολιάζει ερμηνευτικά το «εν παντί ευχαριστείτε» γράφοντας·

«Το να ευχαριστεί κανείς πάντοτε είναι σημάδι φιλοσοφημένης ψυχής. Έπαθες κάτι κακό; Εάν θέλεις, μπορείς να διαπιστώσεις πως στην πραγματικότητα δεν είναι κακό· ευχαρίστησε τον Θεό και αμέσως το κακό θα μεταβληθεί σε αγαθό. Λέγε και συ αυτό που είπε ο Ιώβ· Ώς τω Κυρίω έδοξεν ούτω και εγένετο· εΐη το όνομα Κυρίου ευλογημένον εις τους αιώνας (1,21). Δηλαδή όπως φάνηκε καλό στον Κύριο έτσι και έγινε. Ας είναι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου στους αιώνες΄!

Πες μου τι είναι αυτό που έπαθες;

Σε χτύπησε αρρώστια; Τίποτε το καινούργιο, διότι το σώμα μας είναι φθαρτό και θνητό.

Μήπως σου έλειψαν τα χρήματα; Αλλά κι αυτά είναι πράγματα που αποκτούμε στον κόσμο τούτο και τελικά εδώ μένουν.

Μήπως κάποιιοι σε εχθρεύονται, σε συκοφαντούν και σε απειλούν; Όμως τότε δεν φταις εσύ, αλλά εκείνοι που σε εχθρεύονται. Διότι, όπως λέγει ο προφήτης Ιεζεκιήλ, 'η ψυχή η αμάρτάνουσα αύτη αποθανείται' (18,4). Στην περίπτωση αυτή, αυτός που αμαρτάνει δεν είναι βέβαια ο παθών κακώς, αλλά ο ποιήσας κακώς. Δεν βλέπετε την μέλισσα, που όταν κεντρίζει με το κεντρί της πεθαίνει».

Παρ' όλα αυτά το «σκάνδαλο» και η «μωρία» του σταυρού (Α΄Κορ. 1,23) σε ορισμένες περιπτώσεις είναι φοβερά. Υπάρχουν καταστάσεις οριακές, που ξεπερνούν κάθε όριο αντοχής. Ας θυμηθούμε την περίπτωση του Αβραάμ, που ο Θεός απαίτησε τα χέρια που σήκωνε μέχρι τότε παρακαλώντας τον να του χαρίσει ένα παιδί, και μάλιστα μετά από αναμονή 25 ετών, τα ίδια χέρια να κινηθούν για να θυσιάσουν το μωρό, που είχε γίνει πλέον μεγάλο παιδί! Στις περιπτώσεις αυτές μόνο η μεγάλη πίστη και εμπιστοσύνη στο Θεό μπορούν να μας κρατήσουν στητούς και ολόρθους. Ας αναλογιστούμε όμως ότι και ο Αβραάμ και οι άλλοι μεγάλοι άγιοι της Εκκλησίας μας ήταν άνθρωποι «ομοιοπαθείς» (Ιακ. 5,17) με μας κι όμως μεσουράνησαν τόσο ψηλά στον ουρανό της Εκκλησίας. Γιατί εμείς να μη θέλουμε να τους φτάσουμε;

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Πηγή: pmeletios.com